În primăvara anului 1839, ca parte a turneului cvasiobligatoriu de familiarizare cu treburile europene, la care s-a adăugat și sarcina de a găsi o soție pe măsură, viitorul țar Alexandru al II-lea a întâlnit-o pe regina Victoria a Marii Britanii. Alexandru al II-lea a stat, timp de o lună, la Londra, în calitate de invitat al reginei și s-a bucurat de o atenție specială. La mijloc nu erau doar diplomație și bune maniere, ci și romanță. Tânăra regină Victoria s-a îndrăgostit de tânărul principe rus, iar jurnalul ei conține mărturii grăitoare despre sentimentele încercate la acea vreme . “Îmi place foarte mult de Marele Duce; e atât de natural și vesel”. Cei doi au petrecut de minune la teatru, dar mai ales la bal. Șarmul țareviciului și-a spus cuvântul, iar după terminarea dansurilor, regina Victoria a adormit cu greu, conform propriilor amintiri. Despărțirea de Alexandru al II-lea a fost tristă pentru regina Angliei. Inima Marelui Duce era dată încă dinainte de vizita în Albion unei prințese germane. Totuși, ca dar la despărțire, țareviciul s-a lepădat de câinele său favorit, iar regina l-a păstrat până la moarte.

Peste aproape 100 de ani, un alt câine al familiei imperial ruse, cu numele de Joy, va ajunge în Marea Britanie, lângă Castelul Windsor, una din reședințele tradiționale ale monarhilor englezi. Povestea sa
, însă, nu are nimic amuzant.

Joy aparținea țareviciului Alexei, fiul ultimului țar Nicolae al II-lea. Era un cățel binecunoscut în Rusia prerevoluționară deoarece apărea invariabil în fotografii alături de prințul moștenitor. Suferind de hemofilie, lui Alexei îi erau interzise activitățile fizice alături de băieții de vârsta sa, așa că timpul petrecut cu iubitul său cocker spaniel reprezenta un refugiu plăcut pentru un copil chinuit de o boală gravă, care îl obliga să stea mai mult în pat. Câinele a fost luat de țarevici inclusiv pe front, fiind practic nedespărțit de stăpânul său.

Revoluția de la 1917 a destrămat toată lumea Vechiului Regim, iar pentru familia imperială rusă a însemnat un sfârșit mucenicesc în Casa Ipatiev din Ekaterinburg. Pe lângă icoane, cărți de rugăciuni și cărți duhovnicești, Romanovii și-au adus cu ei pe ultimul drum animalele favorite.

În noaptea de 17 iulie 1918, au fost executați după un plan diabolic toți membrii familiei regale. Nu au scăpat de mâna casapilor nici doi căței care aparțineau cneaghinelor, dar, printr-o întâmplare fericită, Joy, cățelul lui Alexei, a reușit să evadeze. După noaptea tragică, se pare că unuia dintre gardienii Casei Ipatiev i s-a făcut milă de animal și l-a luat în custodia sa.

La scurt timp după asasinarea Romanovilor, Ekaterinburg a căzut în mâinile Albilor, iar Joy a fost recunoscut imediat pe străzile orașului. Înfometat și orb, câinele a ajuns în mâinile unui colonel aflat în Corpul Expediționar Britanic din Siberia. Chiar dacă era bine îngrijit și hrănit, ultimul supraviețuitor din Casa Ipatiev părea că își caută în permanență stăpânul, iar starea sa nu era foarte bună.

Ajuns la Omsk, alături de miliarii britanici, Joy a fost recunoscut și a recunoscut-o la rândul său pe una dintre damele de onoare ale țarinei. “Niciodată nu am văzut vreun animal mai fericit. Când l-am chemat a sărit din căruță și a dărâmat tăblierul spre mine, sărind în aer, alergând pe labele din spate și stând drept ca un câine de circ”, a descris momentul Sophie Buxhoeveden. Când a fost nevoită să plece de lângă el, cățelul a refuzat mâncarea și a devenit din nou apatic.

Ulterior, același colonel a luat câinele în Anglia, acolo unde a trait liniștit într-o casă din apropierea castelului Windsor. A fost bine îngrijit și se pare că a recuperat ceva din vivacitatea sa rusească. Când a murit, animalul de companie al țareviciului a fost îngropat în grădină cu o inscripție pe care era scris “Aici odihnește Joy(bucuria –n.n)”, prilej de remomărări nostalgice pentru cei care cunoșteau povestea sa și a Rusiei Imperiale. Astăzi, locul în care și-a găsit sfârșitul cățelul a devenit o parcare de beton.

În 1919, când familia regală britanică a aflat detalii despre tragedia de la Ekaterinburg, s-a îngrozit. Recomandarea regelui Angliei, George al V-lea, vărul primar al țarului Nicolae al II-lea, a fost ca amănuntele morbide să fie ocolite presei în rapoartele guvernului. Cu doi ani înainte, George al V-lea refuzase să le acorde azil Romanovilor și să-și salveze astfel rudele. În februarie 1917, David Llyoyd George, primul ministru al Marii Britanii, i-a felicitat pe revolutionarii care au dărâmat monarhia, deși tocmai asista la prăbușirea unei țări aliate parte într-un război mondial. Pentru Lloyd George problema refugiului în Anglia pentru Romanovi s-a pus doar pentru a fi respinsă.